

Kesäkirja

Ilma viilenee, mutta vakuutan itselleni, ettei ole vielä syksy. On kesä. Kesä joka on ikuinen, täynnä riippukeinuja ja hiekkaa varpaiden väleissä ja siristeleviä silmiä. Pukemani villapaita on liioittelua, villapaidat kuuluvat syksyyn, mutta minun on vilu enkä voi kieltää kehoani. Siksi tämä taivaan sininen villapaita, joka muistuttaa minua kesäjärvistä. Lähetit minulle selkeät ohjeet, osoitteen ja kuvan kartasta jonka olit piirtänyt laskun toiselle puolelle. Olen kertonut miten helposti eksyn. Nauroit kun kerroin eksyneeni teininä lähimetsään, olin matkalla parhaan ystäväni luokse ja menin sekaisin bussipysäkeistä ja suunnista. Eksyin puoleksi tunniksi, koska en erottanut vasenta tienhaaraa oikeasta.

Tiedät miten helposti eksyn, mutta pyysit minua tulemaan puistoon. Enkä kehdannut pyytää että hakisitte minut pysäkiltä, olisi noloa pyytää, sanoa etten osaa. Etten uskalla. Ja siksi kääntelen kännykkää kädessäni, etsin Kiurunpolkua enkä kysy vahingossakaan lisäohjeita. En sinulta enkä ohikulkijoilta. Hiekka rahisee kengänpohjissani, olen valinnut kuluneimmat kenkäni, nämä joissa olen eniten oma itseni enkä ollenkaan. Eihän lapsi huomaa mitään, etkä sinäkään. Vain minä ja siksi jaloissani turvakengät sanan tärkeimmässä merkityksessä.

Vartin ja viiden syvähengityksen jälkeen löydän Kiurunpolun ja sen päädyssä puiston. Kello on viittä vaille kuusi, olen myöhässä. Näen kaukaa tutun raitapaitasi, punaista ja valkoista, mieleen tulee Tuu-tikki niin kuin aina. Annat lapselle vauhtia keinussa. Lapsesta näen vain väritäplän joka kirkuu. Riemusta, oletan. Haukottelen ja yritän rentouttaa kasvoni, saada silmiini jotain muuta kuin paniikkia. Olen lapsesta asti vierastanut lapsia. Ollut arka ja mumissut, tuntenut itseni kömpelöksi ja oudoksi. Aikuisena tunnen itseni typeräksi silloin kun yritän puhua lapsille, enhän minä osaa, en oikeasti. En tunne olevani aikuinen, mutten ole enää lapsikaan. Olen välimuotoon jäänyt. Askeleeni hidastavat, olette eheä kuva ja kaunis. Lyhyet hiuksesi ja kuvittelen miten paitasi alla olkapäiden lihakset jännittyvät ja rentoutuvat

kun annat lapselle vauhtia. Lapsi nauraa niin kuin vain lapset osaavat, nauruparvia. Käännät päätäsi kuin kuulisit ajatukseni, enkä voi enää perääntyä.

Katsos kuka täällä on.

Annat lapsen vauhdin hidastua omalla painollaan, käännät kehosi välimaastoksi yhdistämään minut ja lapsen, kohtaat katseeni. Silmissäsi jotain, ehkä naurua. Yritän näyttää rennolta mutta luet minua kuten alusta asti. Kohotat kulmiasi ja siitä tiedän että sinuakin jännittää. Kutsuit minut teille ajattelematta. Marina ei ole kotona, olet yksin hoitamassa lasta ja ajattelit että voisin tulla ja tavata. Viettää hetken teidän kanssanne. Sillä miksipä ei.

Enkä osannut sanoa yhtäkään syytä miksi ei, ja siksi seison tässä.

Nostat lapsen keinusta *Titta, tässä on äiskän kaveri Paju* ja lapsi painautuu kylkeesi. Yritän hymyillä, lapsi on pieni eikä sellaisten kanssa varmaankaan ole tapana kätellä. Tapailen kuulemiani lauseita *hei, sinä olet varmaankin - kaikuja lapsuudesta haluaisitko tulla leikkimään* lauseita kuin irtojäseniä *minulla on sinulle hauska pieni yllätys*. Ystävälliset aikuisen kasvot, osasivat aina näyttää siltä kuin ymmärtäisivät minua ja se sai minut aina painamaan poskeni tiukemmin äitiini kiinni. Pyörittelen sanoja, mutta en uskalla sanoa ääneen, kuulostaisivat varmaankin vääriltä. Titta on nimelleen uskollinen ja vain tuijottaa minua. On painautunut kylkeesi kiinni kuten itsekin haluaisin. En voi edes suudella sinua, en koskea. Se hämmentäisi lasta varmasti. Lapset ymmärtävät sellaisia asioita, jopa neljävuotiaat. *Haluaisitko näyttää Pajulle meidän tekemän tulivuoren?* ja tilanne laukeaa, Titta nyökyttää ja juoksee hiekkalaatikolle *tässä kato*. Menen katsomaan, aluksi varovasti, mutta lapsi näyttää rentoutuneen, on unohtanut, ettei tunne minua.

Joskus kadehdin lapsia. Miten unohtavat kaiken.

Olette rakentaneet hiekkakasan hiekkakasan päälle, mutta nyökyttelen ihailevasti. Niin kuuluu tehdä, olen oppinut sen katsomalla elokuvia ja muita aikuisia hiekkalaatikoilla. On tärkeää arvostaa ja sanoittaa lapselle, että ovat taitavia ja siksi *olettepa tehneet Islan kanssa*

hienon, onko se ihan oikea tulivuori? Eivätkä sanat tunnu vääriltä etkä sinä naura pilkallisesti, ehkä olen löytänyt oikean sävyn. Kävelet ohitseni lähempää kuin saisi, aavistuksen liian läheltä. Se on tapasi sanoa *kiitos*.

Viisikymmentäkuusi minuuttia on tikittänyt kellossani enkä tiedä miten ihmiset jaksavat päivästä toiseen. Olen yrittänyt olla jatkuvasti avoinna lapselle, seurata esimerkkiäsi ja tarkkailla että toimin oikein. Titta antoi minun leikkiä kanssanne hiekkalaatikolla, rakensimme tulivuoresta jättitulivuoren. Kaavimme hiekkaa ja siirtelimme sitä paikasta toiseen, kunnes sanoit että oli aika lähteä kotiin. Silloin Titta tarttui käteeni *tuleeko Paju mukaan?* ja pysäytti hengitykseni. Nyökkäsit ja suostuin. Kävelin kanssanne teille, Titan pieni käsi omassani. Tuntui jännittävämmältä kuin kenenkään aikuisen. Mutta myös kodikkaalta. Minussa jotakin särkevältä.

Yritin olla kuin en olisikaan, mutta pakostakin näit.

Hiekkatiellä, Titta meidän välissämme, jokin minussa helähti.

Iltapalapyödyssä Titta vaati että istun hänen vieressään kun voitelit meille voileivät, ruokit minut kuten lapsesi. Enkä tiennyt mitä muuta tehdä kuin syödä ruisleipäni ja juoda maitoni. Silitit niskaani pikaisesti kun Titta juoksi pukemaan yöpaitansa *mä tuun auttamaan hampaiden pesussa ja sitten nukkumaan* ja mielihyvä värisi minussa. Kätesi hiljaisena ja hellänä. Nyt istut Titan huoneessa lukemassa iltasatua enkä tiedä kauanko lasten nukkuttaminen kestää. Muistan äitini laulaneen minulle lapsena *Sinistä unta*, piirtäneen selkääni polkuja ja taloja ja kukkameriä. Kertoneen rakastavansa minua ja sitten jättäneensä minut pimeään nukahtamaan. Mutta nelivuotiaita pitää varmaankin nukuttaa. Valvoa sängynlaidalla kunnes uni valtaa pienet jäsenet ja silmäluomet niin ettei lapsi enää voi vastustella. Niin ettei lapsi enää nouse. Kaksi tuntia nelivuotiaan kanssa ja olen uupunut.

Ja helpottunut.

Titta otti minut osaksi päiväänsä kyselemättä, kyseenalaistamatta. Sanoit että olin ystäväsi ja niin asia vain oli, sanoit että tulin tervehtimään teitä ja niin asia vain oli. Sanoit että jään puhumaan aikuisten asioita kun hän menee nukkumaan ja niin se vain on.

Oven ripa naksahuttaa ja avaat oven varovasti, olen sulkenut televisiohuoneen oven, että äännet eivät häiritsisi nukuttamista. Avasit television viihdykkeekseni tai peittääksesi hiljaisuuden. Ruudulla nainen ja mies tuijottavat toisiaan intensiivisesti *did you ever even love me?* Astut sisään, vilkaiset ruutua ja hymyilet minulle. Emme ole vielä kukaan sanoneet, mutta se ei haittaa. Olen tavannut teidän lapsenne. Ryömit viereeni sohväsängylle *nukahti viimeinkin* ja suutelet, huulesi huulillani ja olen viimein oma itseni. Kuperran kasvosi kämmeniini, kätesi kutittavat polun niskastani kyljilleni ja lantiolleni. Minussa värisee *onko tämä sallittua?* mutta Marina ei ole tulossa yöksi kotiin.

Enkä minä ole jäämässä yöksi tänne.

Se minun on muistettava, lapsi ei ymmärtäisi miksi olen aamullakin teillä. Eivät ystävät tee niin.

Toivon ettei lapsi herää ja tule televisiohuoneeseen, sillä ystävät eivät myöskään kisko toistensa vaatteita ja kietoudu yhteen jalkojen käsien hengitysten sekamelskaksi, pure toisiaan eivätkä kuiskaa *saatana kun mä haluan sua*. Ystävät eivät pujota sormiaan toistensa sisälle eivätkä tempoile eivätkä huuda toistensa kämmeniä vasten laukeamisen hetkellä.

Rauhoituttuamme tunnustelen tylppiä sormenpäitäsi, olet kurottanut ne kattoon harottamaan. Minun pitäisi lähteä, mutten halua. Hiljaisuudessa *kerro mulle Tovesta ja Tuutikista, kerro tarina* enkä osaa kuin sormeilla rannettasi, piirtää kiehkuroita luidesi ympärille kuin savumerkkejä. Otat minua kädestä ja käännyt katsomaan. Sinussa jotain herkkää, suupielesi ovat tavallista pehmeämmät. Enkä tiedä miksi kysyt enkä miksi epäröin. Olenhan kertonut sinulle kaiken, alusta asti.

Jopa haaveeni Tovesta ja Tuutikista. Päähänpintymästä jota en ole koskaan edes yrittänyt pyyhkiä mielestäni. En ennen kuin tapasin sinut ja kuulin vaimostasi ja siitä että olette avoimessa suhteessa.

Silloin tiesin, ettet sinä voisi olla Tuutikki. Ja että halusin sinut silti.

Vedän henkeä ja mietin. Voisin valehdella, sanoa etten tiedä. Ettei ole kerrottavaa. Mutta haluat kuulla tarinan ja juuri jotain sellaista Tuutikki kysyisi ja siksi

tarina Tovesta ja Tuutikista on oikeastaan tarina merestä ja saaresta ja ajopuusta. Saari on kivikkoisen ja kallioinen, se ui hiljaisena kylmässä meressä, pärskeet murtuvat sen kylkiä vasten uudestaan ja uudestaan ja uudestaan. Saari on ollut kauan aikaa ennen ihmisiä. Saari kuuluu ennen kaikkea itselleen, mutta se kuuluu myös kahdelle rakastavaiselle, Tovellet ja Tuutikille. Saareen he ovat rakentaneet itselleen pakopaikan pois kaikesta siitä mitä yhteiskunta olettaa tai haluaa heistä, saareen he ovat rakentaneet oman pienen maailmansa, jossa ei ole pakkoa ei velvollisuuksia ei oletuksia. On vain kaksi rakastavaista, jotka voivat katsoa tuulista merta vierekkäin ja hengittää. Sytyttää kamiinaan tulen ja hytistä villapaidoissa toisiaan vasten.

Kesäisin Tove istuu monta tuntia kalliotuulella ja kirjoittaa. Sanoja ajatuksia säikeitä. Hänen ei tarvitse katsoa tietäkseen kun Tuutikki astelee kinttupolkua pitkin hänen kirjoituspaikalleen, hän tuntee Tuutikin läsnäolon. He ovat asuneet ja hengittäneet yhdessä kaksikymmentä vuotta ja he ovat ihme. Kaksi ihmistä, jotka ovat edelleen yksilöitä, mutta samaan aikaan yhteen kietoutuneita. Kuin kaksi puuta, joiden juuret ovat kuroutuneet yhteen mullassa. Eikä Tuutikin tarvitse sanoa mitään, hänen asennostaan Tove tietää että ruoka on valmista. Tove ei koskaan laita ruokaa eikä Tuutikki koskaan tiskaa, sillä jotkin asiat ovat pyhiä ja tämä on heidän. Eikä Toven tarvitse koskaan kiittää ruuasta eikä Tuutikin tiskaamisesta, mutta he tekevät niin joka tapauksessa, käsin silmin suin. Koskettavat toisiaan kuin ensimmäistä ja viimeistä ja sadatta kertaa.

Syksyisin Tuutikki vuolee ajopuun paloista pieniä eläimiä ja olentoja, hioo ne hiekkapaperilla sileiksi ja antaa Toven ripustettavaksi. Saarella on pieni mökki, juuri sen kokoinen että sinne mahtuu kaksi. Ikkunan pielet ovat täynnä Tuutikin vuolemia ajoeläimiä, ne ovat lahjoja Tovelille ja niiden vuosirenkaista he laskevat kuluvat vuodet.

Silloin kun haluaa olla rauhassa, Tuutikki vetäytyy venevajaan istumaan ja kuuntelemaan vettä kalliota vasten. Vaja on täynnä kalastusverkkoja ja kohoja, vaikkei kumpikaan kalasta. Vaja on aina vain ollut ja on. Kuten Tuutikkikin, vajapäivinä. Silloin Tove kulkee mahdollisimman kevein askelin, koputtaa vajan oveen mahdollisimman kevyesti ja kutsuu Tuutikkia rakkaaksi mahdollisimman keveästi. Ja vaikka Tuutikki ei käänny hänen puoleensa, Tove tietää Tuutikinkin rakastavan.

Öisin he nukkuvat toistensa sylissä kuin kaksi ihmislasta, kädet jalat hiukset sotkuisina. Tove painaa nenänsä Tuutikin kaulakuoppaan ja suutelee solisluuta, silloin Tuutikki halaa hetken aikaa tiukemmin eikä heidän tarvitse sanoa. He tietävät.

Lopetan tarinani, vaikka sanoja olisi vielä paljon. Tovesta ja Tuutikista olisi sanottavaa moneksi päiväksi. En vain uskalla, vielä. Katsot minua ja silmäsi ovat arvaamattomat kun *oletko sä varma että sulle riittäisi yksi?* Enkä osaa vastata. Sillä olen aina ajatellut, että Tuutikin on oltava. Kaksi yhdessä vanhentunutta taiteilijaa. Mutta juuri nyt sylissäni sinä, joka et ole taiteilija etkä rakenna elämääsi vain minun juurakkooni. Juuri nyt samassa talossa pieni lapsi, joka tarttui minua kädestä ja pyysi mukaan. Juuri nyt minussa muutos, helähdys. Enkä halua sanoa *tämä ei ole ikuista* enkä ajatella *tämä ei ole ikuista* sillä ehkä tämä ei ole ikuista. Mutta ehkä tämä on. Melkein mikään ei ole, mutta jotkin asiat ovat, sittenkin. *Ehkä, ehkä ei* vastaan lopulta ja annan sinun suudella minua.

Hetken aikaa luulen haistavani meren.

Havahdun kuiskaukseen *jano*. Olemme nukahtaneet sohvalle, raajat yhteen kietoutuneina. Titta seisoo sohvan vieressä, televisio välkkyvä mykkää valoa ja saa hänet näyttämään uniolennotta. Herätän sinut varovasti, venyttelet ja näet Titan *hei tiitiäinen, nyt on kuule vielä uniaika*. Nouset haukotellen, minun tulee vilu ilman lämpöäsi. *Jano* Titta toistaa kun nostat hänet syliin *no käydään hakemassa vettä ja sitten nukkumaan*. Vilkaiset minuun ja nyökkään että odotan televisiohuoneessa, mutta sitten *Paju antaa* Titan pienenlapsen määräys. Eikä minun auta kuin nousta ja tulla teidän perässänne, täyttää Pikku Myy -vesipullo kohisevasta vesihanasta ja katsoa kun Titta juo niin kuin olisi hukkumaisillaan. *Sitten nukkumaan*. Seuraan teitä Titan huoneeseen, jossa on sokin sokin pehmoleluja ja prinsessamekkoja ja dinosauruksia. Siirtelen varovasti jalkojani, etten kompastu hämärässä ja riko jotakin mitä ei voi korjata. Iso ruskea nalle katsoo minua surumielisesti lapsen sängystä. Suoristat myllätyt lakanat ja peittelet pienokaisen, silität hellästi hänen hiuksiaan. Lapsen kanssa sinussa sama pehmeys kuin juuri ennen nukahtamista. Ajattelematta kurotan silittämään ensin sinua, sitten lasta. *Hyvää yötä* kuiskaan perässäsi, Titta on jo sulkenut silmänsä ja nukahtaa huokaisten nallen viereen. Niin kuin kaikki olisi maailmassa nyt oikein eikä mikään voisi olla väärin.

Niin kuin ei olisi väärin, että olen nukahtanut syliisi sinun ja Marinan talossa. Hiivimme takaisin televisiohuoneeseen, ohi kulkiessamme keittiön kello näyttää seitsemän yli kolmea. Viimeinen bussini kotiin on mennyt tunteja sitten. Minun on jäätävä yöksi, vaikkei siitä ole sovittu. Odotan odotan odotan. Mitä sanot. Mitä teet. Katsot minuun ja välillämme selvänä *ei ole oikein nukkua teidän sängyssänne*. Voisin nukkua televisiohuoneen sohvalla, sinä teidän makuuhuoneessanne. Se olisi korrektia eikä Marina voi suuttua sellaisesta mikä on vahinko. *Haen meille tyyny ja peitot*. Suutelet ja lähdet ja jään makustelemaan *haen meille*.

Petaat meille yhteisen pesän sohvalle, riisuudut ja siksi minäkin, hitaan epäröivästi. *Tule nyt siitä* naurat ja vedät minut kainaloosi, lämpimälle iholle. Asetun syliisi

ja haistelen lakanoita, ne tuoksuvat laventelilta. Kuperran käteni vasemman rintasi päälle, lasken jokaisen sydämeniskun kunnes

aamuvalo siilautuu pimennysverhon raosta. Herään venytellen, lihaksissa tuntuu eilisen illan jännitys ja aamuyö. Unet joissa välähtelivät meri ja napakka tuuli ja pienen lapsen silkkihiukset. Silitän poskeasi ja avaat silmäsi, tiiraat minua *se oli sitten sellainen yö* enkä osaa lukea sinua. Nouset pukemaan, lihaksikas selkäsi enkä voi vastustaa, nousen kietomaan käteni ympärillesi ja upotan nenäni niskavilloihisi. Naurat ja suutelet pikaisen suukon ennen kuin karkaat keittiöön laittamaan kahvinkeitTIMEN päälle, kuulen keittiöstä veden kohinaa ja naksahduksen. Puen ja tulen perässä, olen juuri kysymässä milloin Marina tulee kotiin tai onko minulla kiire lähteä, kun Titta tulee tukka pystyssä keittiöön. *Huomenta tiitiäinen* sanot ja koppaat lapsen syliin, suukotat poskea ja hyppyytät kevyen näköisesti. Lapsi kiljahtaa ja tarttuu sinua leikkisästi hiuksista, tämä taitaa olla teidän aamurutiininne. *Menepä nyt pissalle, äiskä käy tupakalla*. Lapsi kipittää vessaan ja jään odottamaan ohjeita. Pitääkö minun jäädä kahdestaan lapsen kanssa vai tulenko tupakalle mukaan. Nyökkäät takapihan suuntaan ja seuraan perässä kuin koira.

Aamu on kuulas ja kirkas, syksy on tullut, vaikken eilen uskonut. Olisi pitänyt pukea villapaita nyt aamulla, hytisyttää. Heität minulle ummehtuneen villaviltin ja kietoudun siihen, villa on tutulla tavalla karhea ja lohdullinen. Istut jalat levällään puutarhatuoliin, minä toiseen. Katselen hiljaisuudessa teidän puutarhaanne tai oikeastaan Marinan kukkaistutuksia. Sinistä punaista keltaista. Kolme pääväriä, jotka synnyttävät kaikki muut värit. *Marina sanoi, ettei haittaa että jäit yöksi*. Imet tupakkaa ja puhallat savut sivuun, pois päin minusta. Jalkasi vispaa. *Jää aamupalalle*. Nyökkään kun en muuta osaa, hymyilyttää ja jännittää. Tämä loputon hetkien jatkumo ja täällä olo.

Pyöritän kauhaa puurokattilassa ympäri ympäri ympäri ettei puuro pala pohjaan. Teemme maitoon, sillä inhoan veteen keitettyä. Yleensä syön leipää, mutta Titta katsoi minua neljävuotiaan vakavuudella *Paju syö puuroa* enkä minä sitten voinut sanoa muuta kuin *totta kai, jos Tittakin syö*. Lapsi nyökkäsi ja se oli sillä sovittu, me söisimme puuroa sillä välin kun sinä joisit aamukahvisi. Nyt on vain pidettävä huoli, ettei pala pohjaan, laitoit alulle ja sitten ojensit kauhan minulle *mä käyn nyt* ja katosit vessaan.

Keittiössä vain minä ja pieni Titta.

Jotenkin olo on kuitenkin rauhallisempi kuin eilen, ei tarvitse enää samalla tavalla ajatella. Titta on ottanut minut omakseen ja se tuntuu oudolla tavalla hyvältä, luontevalta. En ole koskaan halunnut omia lapsia, mutta tämä pieni bonuslapsi tässä. Hän on oikeastaan aika ihana. *Se haisee* Titta sanoo ja rypistää kulmiaan. Naksautan säädöt nollille ja otan kattilan liedeltä, puuro tuntuu sopivan paksulta. Pohja saattoi palaa hieman. *Hunajaa* lapsi vaatii kun annostelen puuron lautasille. Löydän hunajapurkin *minä itte* Titta toteaa ylpeänä. Annan lapsen ottaa lusikan ja kauhaista, vaikka vatsassani kouhaisee kun hän upottaa lusikan syvälle hunajapurkkiin ja nostaa kolmen ruokalusikallisen kokoisen hunajamöhkäleen puuroonsa. *Hyvä hienoa tuo taitaa riittää* henkäisen ja nappaan purkin hätäisesti itselleni. Nostan purkin takaisin kaappiin, mistä lapsi ei yllä, ja nostan purolautaset pöydälle. Istuudumme syömään, Titta puhaltelee puuroonsa ja teen samoin *poppa* muistuttaa lapsuudesta ja äidistä ja siitä kun itse olin yhtä pieni.

Tulet keittiöön ja huomaan sitten kuitenkin pidättäneeni henkeä. Hymyilet ja istut alas, nyt pöydän ympärillä me kolme. *Syö reippaasti, äippä tulee kohta kotiin ja pääsette sitten lähtemään ulos*. Katsot minuun merkitsevästi, puhut Titasta ja Marinasta. Marina on tulossa ja sitten hän ottaa lapsensa takaisin ja minun on aika lähteä kotiin. Puhaltelen puurooni, tämä on pian ohi, tämä venähtänyt ja varastettu hetki, joka on jatkunut ja jatkunut ja jatkunut. Mutta saan vielä hetken ennen kuin.

Marina tulee lopulta kotiin kolmetoista yli kymmenen. Avain rapisee lukossa ja ulko-ovelta *missäs minun mussukka?* ja Titta juoksee pienten kinttujen riemulla. Olemme aloittaneet Muumi-palapelin kokoamista olohuoneessa, palaset Titta on ripotellut pitkin lattiaa. Nuuskamuikkunen on saanut jo kasvonsa, mutta Nipsulta puuttuvat niin korvat kuin kuonokin eikä Pikku-Myy ole saanut vielä yhdistettyä edes silmiään. Menet suutelemaan vaimoasi, kuulen supatusta eteisestä ja sitten

ystävälliset ruskeat silmät ja naurusuu, leyhähdys syksyä keltaisessa huivissa

Marina ensimmäistä kertaa kanssani samassa tilassa

teidän tilassanne

nousen lattialta, mutten tiedä mitä sanoa tai tehdä

Marina tulee luokse *kiva tavata, Paju* ja halaamme, kömpelösti niin kuin

kaukaista sukulaista jota ei oikeastaan enää muista, mutta jonka tietää olevan jollakin tapaa osa omaa sukua ja siksi on oltava kuin tuntisi. Halauksen jälkeen hiljaisuus venyy välillemme kunnes

äippä katso, Paju auttaa Titan pienet sormet vetävät Marinan lattialle ja minut myös, kyyristymme tarkastelemaan kesken olevaa Muumi-palapeliä. *Onpa hienoa mussukka, ootte olleet Pajun kanssa ahkeria.* Marina hymyilee minulle ja hänen silmänsä todella ovat lämpimät, aidot. Tulet kanssamme lattialle, sipaiset ohimennen selkääni rohkaisevasti. *Täällä on jonkun nenä, sanopa mihin se tulee?* Lattialla palaset sikin sokin, Niiskuneidin hiuskuontalo on tunnistettavissa ja Muumipeikon kuono, Tuu-tikin raitapaidan reuna seilaa matolla. Moni pala on vielä selvittämättä ja hujan hajan, mutta kokonaisuus on siinä jossakin minun ja meidän välillä.